

vosaltres, malgrat lo molt cruels que sou, sempre destino 'l lloch de preferència, al revés de lo qu' acostumo ab las vostres respectabilíssimas mamás que imitant la conducta vostre, las faig ana darrera.

Aquestos fadrinets qu' us *fan ballar* y que vosaltres, retataranetas d' Eva, en cambi me 'ls feu patir tant, aquesta nit podran fer la cancaneta sense por de que las butxacas se 'ls hi huidin, perque ja 'ls hauran buidades un obsequi vostre. ¡Quin ball el qu' us preparen! Ja cal que no hi feu falta. Jo ja 'ls hi he promés qu' hi vindreu y fins els hi he dit á cau d' orella que la que no hi vindrá disfressada, portará careta... al menos de polvos d' olor.

Si 'm feu quedar bé, us en donaré un milió de gracias. Mireu si 'n sereu de graciosas. *¡Arza ya!*

¡Oh, casats! Mártirs sense gloria, víctimas voluntarias, Cinereus de la societat que 'n carregueu ab la mes pesada de las creus; despres d' enmatllevar els ulls d' un xay degollat per dirigirvos una mirada de compassió, permeteume qu' us inviti á sortir del ensopiment á que us té sotmesos la càrrega del vostre estat. Tinch l' honor de dedicarvos un ball, ben diferent dels que balleu á casa. Si en aquestos trepitxeu un sól d' espinas, el que jo us ofereixo 'l veureu ramejat de hermosas, aromáticas y gentils poncellas, ab uns ulls que parlan y uns llabis que somriuhen y un no sé qué que las fa capassas de ¿qué us diré? fins de fervos venir ganas de tornarvos á casar, que j' es prou dir.

Que 'n es lletj el matrimoni
tothom prou qu' ho sab;
mes que 'l matrimoni 'ns tira
es la veritat.

¡Oh, anfibios (vull dir viudos)! ¡oh, benaventurats! ¡els escullits de la Providencia, 'ls desliurats! Arreplegueu un llansol per secar las llágrimas qu' us arranca 'l recort d' ella; amagueu 'l dól sota d' un dominó, y, ab la cara tapada, com si passessiú á millor vida, ó siga, á la vida de solter, veniu á participar de la meua alegría y de las mevas balladoras.

Y es més aviat bé que mal lo qu' us desitjo, perque res de dolent us pot reportar el meu concell:

puig si es qu' ella us estimava,
diuhén que l' amor perdona;
y si n' es el cas contrari,
no 's mereix pas altre cosa.

Y vá l' últim obsequi, que n' es l' últim, per ser el més respectuos.

Sogra en prespectiva, idolatradas ma-

más; vosaltres, fonts admirables de l' humanitat, llantias que illumineu la familia, permeteume qu' us toqui un xich la barbeta, per suplicarvos, rendit á las vostres dignísimas plantas, de las que Déu me 'n lliuri, qu' acompanyeu las fillas als meus salons, ahont podeu sobrar vosaltres, mentres qu' ellas m' hi fan falta. Pero es tanta la veneració ab que us miro, que tinguent en compte la vostra salut malmesa al pés de las fatigas, he decretat qu' en el ball d' aquesta nit se us permeti ferhi un són com á cosa escepcional.

Al só de la música
la mamá dorm;
al só de la música
Deu li dó són.

Y aixís, deixant complert el meu debert ab totas las fases de l' humanitat, torno á posar foch á la pipa, repetintme de tots son humil servidor

L' Hereuhet.

EL MEU DEBUT

Era un diumenje á la tarde:
passejava 'b dos amigs
per lo saló del cassino
contemplant los *Serafíns*,
(alguns de aiguera, pro *vamos*
Deu n' hi dorét,) quant ¡crie! ¡crie!
lo Director de la orquesta
fá senyal, y tot seguit
comensa aquesta una polka,
mes saltadora que un grill.
A pesar de que á las festas
no faltava may allí,
no obstant, al romprer la música
sempre feya corro al mitg
perque la vritat, dech dirho,
no m' atrevia á *embestir*
aquell floreig de noyetas
qu' ab son deliciós somris
y fent cadena ab sos brassos,
de ballar tenen desitg.
Jo 'm dalia y no gosava
per por d' un «*tinch compromís*»;
qual resposta la temia
y hauria sigut per mi
mes preferible á las horas
una punyalada al pit.
Animo: lo cor me deya
No siguis cobart, *Lluís*.
Quant veig una moreneta
mirantme de *fit á fit*
ab uns ulls com volguent dirme:
¡No veus que 'l *pelo*! ¡Que 's trist!
Ja 'n vaig tenir prou. M' hi acosto:
li dich ¿ballas? Que nó 'm diu.